

Міжнародная федэрацыя “Una Voce”

ПРАДМОВА ДА СЕРЫІ АРТЫКУЛАЎ:
ПАЗІЦЫІ МІЖНАРОДНАЙ ФЕДЭРАЦЫІ “UNA VOCE”
ПА ПЫТАННЯХ, ЯКІЯ ДАТЫЧАЦЦА ІМШАЛА 1962 ГОДА

Люты 2012

Прадмова да серыі артыкулаў: Пазіцыі Міжнароднай федэрацыі “Una Voce” па пытаннях, якія датычацца Імшала 1962 года

Міжнародная федэрацыя “Una Voce” прапануе гэтыя артыкулы для заахвочвання і ажыўлення дыскусій наконт Імшала 1962 года сярод каталікоў, “прывязаных да старажытнай лацінскай літургічнай традыцыі”, і іншых асобаў, зацікаўленых літургічным аднаўленнем Касцёла. Іх не варта ўспрымаць як персанальную ці маральную крытыку тых, хто сёння прымае ці абараняе рэформы, якія тут падвяргаюцца крытыцы, або тых, хто рабіў гэта раней. Пры складанні гэтых артыкулаў мы прынялі працоўнае дапушчэнне, што нашыя браты-каталікі дзейнічаюць у добрай веры, але таксама што нягледзячы на гэта існуе неабходнасць у жывой і падтрыманай сур’ёзнымі аргументамі дыскусіі, калі тыя, хто дзейнічае ў добрай веры, хочуць рабіць гэта таксама ў святле правільнага разумення праблем.

У гэтых артыкулах мы не ставім сабе за мэту наўпрост каментавачь *Novus Ordo Missae*, уведзены ў 1970 годзе. Мы не лічым, што дзейнічаем непрыхільна ў адносінах да Святога Айца або ўлады Апостальскай Сталіцы, выказваючыся як ёсць пра “старажытную лацінскую літургічную традыцыю” і пра тое, што робіць яе “скарбам” (як пра яе выказаўся Папа Бенедыкт XVI). Мы пакідаем іншым выказваць свае меркаванні на карысць Імшала 1970 года, які ў бліжэйшай будучыні будзе існаваць побач са старым Імшалам, ствараючы разам з ім дзве формы рымскага абраду.

Аўтары артыкулаў застаюцца ананімнымі, таму што артыкулы не з’яўляюцца плёнам працы адной асобы, а таксама таму, што мы хацелі б, каб іх ацэньвалі на падставе зместу, а не аўтарства.

У якасці зыходнага пункту мы абаяраем на кан. 212 § 3 Кодэкса кананічнага права 1983 года, які кажа пра свецкіх асобаў наступнае:

У адпаведнасці са сваімі ведамі, кампетэнцыяй і аўтарытэтам яны маюць права, а часам і прамы абавязак выказваць святым пастырам сваё меркаванне наконт таго, што датычыцца добра Касцёла, і паведамляць пра яго іншым хрысціянам, захоўваючы цэласнасць веры і маралі і павагу да пастыраў, а таксама прымаючы пад увагу агульную карысць і асабістую годнасць кожнага¹.

Каб пазбегнуць звязаных з гэтымі артыкуламі непаразуменняў, мы жадаем зрабіць тры дадатковыя заўвагі:

1. Гэтыя артыкулы трэба разумець у сувязі з рымскім абрадам і з касцельнай гісторыяй і культурай, якія паўсталі вакол яго. Іх не трэба ўспрымаць як выпадковае асуджэнне (прамое ці ўскоснае) розных звычаяў усходніх абрадаў. Нашыя аргументы могуць у вялікай ступені прымяняцца да нярымскіх абрадаў Лацінскага Касцёла, аднак апошнія не з’яўляюцца прадметам нашага абмеркавання.
2. Калі мы карыстаемся такімі тэрмінамі, як “надзвычайная” і “звычайная” форма, мы не маем намеру выказваць суджэнне на карысць бакоў той дыскусіі, якая

¹ “Pro scientia, competentia et praestantia quibus pollent, ipsis ius est, immo et aliquando officium, ut sententiam suam de his quae ad bonum Ecclesiae pertinent sacris Pastoribus manifestent eamque, salva fidei morumque integritate ac reverentia erga Pastores, attentisque communi utilitate et personarum dignitate, ceteris christifidelibus notam faciant”.

паўстала ў сувязі з правільнасцю і адпаведнасцю гэтых або альтэрнатыўных назваў для акрэслення літургій, прадстаўленых Імшаламі 1962 і 1970 гадоў адпаведна.

3. У гэтых дакументах мы спасылаемся на дакументы Другога Ватыканскага сабору, Катэхізіс Каталіцкага Касцёла і асноўныя дакументы, якія ствараюць папскі Магістэрыі ад Паўла VI да Бенедыкта XVI, таму што гэтыя дакументы прадстаўляюць у вачах Святога Пасаду і епіскапату Каталіцкага Касцёла самы апошні і актуальны стандарт, які адлюстроўвае веру Касцёла. Звяртаючыся да гэтых дакументаў, мы ўсведамляем тое стрыманае стаўленне, якое маюць да іх некаторыя каталікі, прывязаныя да надзвычайнай формы рымскага абраду, у сувязі з сумяшчальнасцю гэтых дакументаў з дактрынальнай традыцыяй, прадстаўленай дасаборным Магістэрыем. Цытуючы гэтыя дакументы, мы зусім не маем намеру падсвядома выказваць нейкае канчатковае сужэнне наконт узаемасувязі дасаборнага і паслясаборнага вучэння, асабліва таму, што гэтае пытанне разглядаецца ў працах такіх тэолагаў, як Герардзіні і Амерыё, а таксама абмяркоўваецца ў дактрынальных перамовах паміж FSSPX і Святым Пасадам. У кожным разе, мы лічым, што нягледзячы на некаторую стылістычную і тэрміналагічную розніцу паміж працытаванымі ў гэтых артыкулах фрагментамі сучаснага Магістэрыя і ранейшым Магістэрыем супярэчнасці няма.

Меркаванні, выкладзеныя ў гэтых артыкулах, Міжнародная федэрацыя "Una Voce" па-корна прадстаўляе на суд Касцёла.

Леа Дарах, старшыня Міжнароднай федэрацыі "Una Voce"

Джозэф Шоу, мадэратар падкамісіі па справах літургіі і духоўнасці